

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Tahi, 1997. augusztus 7.

Cseri Kálmán

VESZÉLYEK

Lekció: János 3,16

Alapige: 1János 2,15

Ne szeressétek a világot, se azt, ami a világban van. Ha valaki szereti a világot, abban nincs meg az Atya szeretete.

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, köszönjük, hogy a csendből jöhetünk most eléd. Köszönjük, ha megértettünk valamit ma is a te igédből. Köszönjük, hogy néha egészen személyessé és aktuálissá tudod azt tenni. Köszönjük, hogy ha különösebben nem értünk meg belőle semmit, akkor is táplál, tisztít és erősít.

Áldunk téged, mert „minden neveden felül felmagasztaltad beszédedet.” Köszönjük, hogy megígérted, hogy igéidet adod a szánkba. Ezért könyörgünk most is. Ajándékozz meg bennünket most olyan igével, igemagyarázattal, ami végső soron a te szádból származik, és ezért el tudja végezni bennünk azt, amit most akarsz elvégezni a te nagy szeretetteddel.

Ámen.

Igehirdetés

Most kivételesen menet közben olvasom majd az alapigét, miután a mai szolgálatnak a bevezetését elmondtam.

Tegnap láttuk a besorolás-táblát, ahol többféle irányba mutattak a nyilak, és ahány nyíl, annyi sáv van egy-egy ilyen elágazásnál. Ha megtörtént a besorolás, fellelegzik a gépkocsivezető, meggyőződik, hogy jó sáv-

ba került, rajta van azon az úton, amelyik a célja felé vezet, akkor utána azt hiszi, eleresztheti magát és legalább egy ideig nem kell annyira figyelnie. Figyelni azonban mindig kell, mert nagyon sok figyelmeztető tábla is van az úton. Tudniillik az úton ezer veszély leselkedik mindenkire. Ezek a figyelmeztető táblák pedig igen elmés és hasznos intézmények, mert előre felkészülhet az ember egy esetleges veszélyre, és így elkerülheti azt.

Isten is sok figyelmeztető táblával ajándékoz minket az igében, hogy lehetőleg ne essünk áldozatul a veszélyeknek. Most olyan táblákra gondolkodom, amelyek legtöbbször piros háromszögben vannak elhelyezve, hogy pl. *erős oldalszél* következik. Megyek egy hosszú dombvonulat mellett, az egyszer véget ér, és úgy oldalba csap a szél, hogy egy métert is tud tolni az autón, és az már nagyon sok még a széles úton is, és baj lehet belőle. Vagy *őzek, szarvasok, tehenek vonulhatnak át* és nem ott eszmélek, mikor már ugrálnak, hanem előtte már fölkészülhetünk rá. Vagy csúszós út következhet, vagy *kereszteződés* jön, vagy egy szakaszon át rossz lesz az *útfelület*. — Jó ezekre előre fölkészülni.

Hollandiában járva különösen gyakran láttam egy ilyen figyelmeztető táblát, és ezt szeretném most felmutatni, mert ez nagyon jól szemlélteti azt, amiről ma szeretnék beszélni. Ez azért van, mert Hollandiának jó része alacsonyabb, mint a tengerszint, és magasan van a talajvíz. Ott is van víz, ahol nem kellene, és az utak sokszor két nagy víz között vezetnek. Sok út egyszerűen töltés, és évente tölteni kell. Van úgy, hogy 3-4-évente újra aszfaltozzák az egész utat, mert 20 centivel föl kellett tölteni, mert közben megemelkedett a talajvíz. Ott elkecsereedett csöndes harc folyik a vízzel, de most nem erről akarok beszélni. Ez a mi viszonyainkra nem jellemző, viszont azt az ígét, amit mondani szeretnék, nagyon jól szemlélteti:

Ha az úton marad a kocsi, akkor megérkezik a céljába. De ha nem figyel a vezető, akkor könnyen belecsúszhat a vízbe, és az olyan közeg, amelyikben nem tud továbbhaladni. Az nem autónak való közeg. Ezért nagyon vigyázni kell, hogy ne csússzon le az útról. Néha elég keskenyek az utak, s ha baj van, akkor nem az árokban köt ki az illető, hanem a vízben, és az még rosszabb. Az árok sem kívánatos hely a gépkocsivezetés közben, de a víz még sokkal veszélyesebb.

Ez a kép számomra jól szemléltette azt, hogy aki Jézus Krisztus útjára rálépett, azt Ő kiemelte abból a közegből, amelyikbe belefűlladt, belepusztult volna: a bűnnek a közegéből. Annak a lába alá biztos talajt adott, és ha rajta marad azon az úton, amin elindult, akkor megérkezik a céljához, de könnyen lecsúszhat. Vigyázni kell, nem lehet elmélázni, nem lehet nézelődni, nem lehet szórakozottan vezetni — ezeken a szakaszokon különösen is oda kell figyelni, mert a *félreecsúszás lehetősége* a hívó életben is megvan: nem figyelek oda, engedek valami vonzásnak, észre sem veszem,

hogy egy picit elmozdult a kormány rossz irányba a kezemben — és végünk van. Nagyon *ébernek* kell lennie Jézus Krisztus tanítványának.

Szeretném egészen röviden fölhívni a figyelmet, hogy a „világ” kifejezésnek kettős jelentése van az Újszövetségben, és ezt nem szabad összecsereálnünk, mert akkor egy sor ígét félreértünk. A két klasszikus ige, amit szembe szoktak állítani, az: „Úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta...” (Jn 3,16), az 1Jn 2,15 meg azt mondja: „Ne szeressétek a világot, se azokat, amelyek a világban vannak, mert aki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete.”

Hát, hogy van ez? Isten „úgy szerette a világot”, — nekem meg azt mondja: ne szeressétek a világot. — Két jellemző ige, ahol ennek a szónak a másik jelentését kell értenünk. Az előbbi helyen az van, hogy Isten ezt a teremtett világot, benne a bűnbe esett emberiséget is nagyon szereti, és az én bűnbe esett embertársaimat én is nagyon szeressem, meg a teremtett világot, a maga szépségével és gazdagságával.

Az 1Jn 2,15-ben viszont arról van szó, hogy a világias gondolkozást, vagyis az Isten nélküli gondolkozást és életvitelt ne szeressétek. Mert aki azt szereti, az nem szeretheti az Isten szerinti gondolkozást meg életvitelt. Olyan nincs, hogy egyszerre szereti, követi ezt is, meg annak ellenkezőjét is. Vagy az egyiket, vagy a másikat. — Ne szeressétek és kövessétek az Isten nélküli gondolkozásmódot, mert akkor nem tudjátok az Istent szeretni és követni.

Ezt azért mondom, mert ha ezt a figyelmeztető táblát nézzük, és azt mondjuk, hogy az út a Krisztussal való közösség, a víz meg a világ, akkor azonnal idézni fogja valaki a János evangéliumából: de Jézus is megmondta, hogy nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.

Persze, nem azt kéri, hogy elkülönüljenek az övéi, és ne szeressék a többi embert. Itt a többi ember között, a hitetlenek között élünk, mint ahogy a só az egész ételben elkeveredve van jelen. Mi ebben a világban vagyunk, de nem e világ szerint élünk. — Ezt jó lenne világosan látni. Ebben a világban, de nem e világ szerint.

Ott a hollandiai vizek között vezetnek az utak, nem valahol fent az emeleten, de az úton kell maradnia az autónak ahhoz, hogy célba érkezzék. Ahogy szokták mondani: a hajó a vízben van, de a víz ne kerüljön a hajóba, mert akkor elsüllyed.

Az egyház ebben a világban kell, hogy kifejtse a maga szolgálatát, de a világias gondolkozás ne hassa át az egyházat, mert akkor nem fogja tudni kifejtetni a maga szolgálatát és feladatát. A hívő ember természetesen hitetlen közegben él, de a gondolkozása és életgyakorlata (el egészen a pénzügyekig, gyerekneveléséig, szabadságának eltöltéséig) ne legyen világias, és

ne Isten nélküli szempontok érvényesüljenek abban, mert akkor vége. Akkor elveszett. Lecsúszott az útról, belezútt az autó a vízbe, és ki tudja, hogy mi vár ott rá.

Az az ének jutott eszembe, amit majd éneklünk is:

Ha e világ bája engem hívogat,
S nagy csalárdul kínál hitványságokat,
Szemem elé állítsd szenvedésedet,
Vérrel koronázott szent keresztedet.

Krisztus útja a kereszt útja. Ahogy a latin mondás mondja: *per crucem, ad lucem*: A kereszten át jutunk el mindnyájan az Isten dicsőségébe. A kereszt útját nem kerülheti meg senki sem.

Tegnap arról volt szó, hogy milyen *sok jót* jelent az, hogy valaki belép a szoros kapun, és úgy sorol be, hogy az célegyenest előre a Krisztus útján haladjon. Lehet, hogy kisebb lesz a fizetése, de kapott egy nagy tőkét, aminek a kamataiból már itt is gazdagabban élhet, és abból megélhet az örökkévalóságban is.

Ma azzal szeretném ezt folytatni és kiegészíteni, hogy ugyanakkor ezen az úton sok olyan *szenvedés* is éri Krisztus hűségese tanítványait, amit nem kerülhetnek el. És ha ezeket meg akarják úszni, akkor lecsúsztak az útról. Félreecsúszik a hívó élet.

Szeretném ezt egy bibliai személy életén át szemléltetni először is, utána szeretném elmondani azokat a legfontosabb igéket, amelyekkel Jézus erre fölkészít bennünket, és harmadszor szeretném elsorolni azokat a legjellegzetesebb formákat, amelyekkel a mai világ csábít minket, és a világ bája éppen ma, a XX. század végén próbálja a Krisztus-tanítványokat megejtetni.

1. Az a bibliai személy, akinek az élete szomorúan szép példa erre, az Démás. Most olvasom az alapigét: 2Timóteus 4,9-10. verse így hangzik (Pál ezt börtönből írja a fiatal Timóteusnak):

„Igyekezz minél előbb hozzám jönni, mert Démás elhagyott engem, mivel ehhez a világhoz ragaszkodott, és elment Thesszalonikába...”

Démás megtért ember volt. A Filemonhoz írt levelet azzal fejezi be Pál, hogy „Köszönt téged Démás, az én munkatársam.” Pál közvetlen munkatársa volt, megtért ember. Egyszer azonban elhagyta Pált. Nem tudjuk, hogy Krisztusnak is hátat fordított-e, mindenesetre a szolgálat, a misszió útjáról ezzel lelépett. Miért? Kiderül a 2Timóteushoz írt levélből ez is. Azért, amiért a többiek is. Ha ennek a levélnek az elejére lapozunk, az 1,15 így hangzik: „Tudod, hogy az Ázsiában levők mind elfordultak tőlem, akik közül való...” Ha ennek a fejezetnek egy későbbi versét, a 4,16 nézzük, „El-

só védekezésem alkalmával senki sem volt mellettem, sőt mindenki elhagyott. — Ne számítson ez bűneik közé!”

Miért hagyták el mindnyájan Pál apostolt? Mert börtönben volt, és egy börtönben levő emberrel kapcsolatot tartani, netán az ő követőjeként tovább működni, azzal a veszéllyel járt, hogy az illető is börtönbe kerülhet. Ki vágyik erre? Szép csendesen eloldalogtak mellőle.

Timóteust is meglegyintette ennek a veszélye, hogy elhagyja Pált. Azért írja neki kedvesen, szívhez szólóan, mégis szomorúan: „ne szégyelld hát a mi Urunkról szóló bizonyágtételt, se engem, az Ő foglyát, hanem szenvedj velem együtt az evangéliumért, Isten ereje által.” (2Tim 1,8). És még háromszor van ebben a rövid levélben az, hogy vállald a szenvedést, ne szégyelld a Krisztus evangéliumát, se engem, az Ő foglyát. — Pál tudta, hogy Timóteust is fenyegeti a félrecsúszás veszélye.

Ha ezen az úton esetleg börtön is fenyegeti azt, aki rajta marad, — az ember néz jobbra-balra, hátha valahol landolhat, és nem kell továbbmenni és ezt a kockázatot vállalni. Pedig ez a kockázat vele jár a Krisztusnak való szolgálattal. Olvasom még a 3,10-12. verseit, hogy ez a gondolat egészen kerek legyen előttünk: „te azonban követőjévé lettél az én tanításomnak, életmódomnak, szándékomnak, hitemnek, türelmemnek, szeretetemnek, állhatatosságomnak, üldöztetésemnek, szenvedéseimnek, amelyek Antiókhia-ban, Ikóniumban, Lisztrában értek. Milyen üldöztetéseket viseltem el, de mindegyikből megszabadított az Úr! De mindazokat, akik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, szintén üldözni fogják.”

Ez nem fenyegetőzés, erre föl kell készülni. Nem elijeszteni akarja a hívőket a hűségese Krisztus-követéstől, hanem fölkészíteni arra, hogy mindig kitartsanak, ne lepődjenek meg, ha kellemetlenségek, netalán üldöztetés éri őket. Ez vele jár, és boldog ember az, aki ezek között is kitart.

Nos, Démás nem tartott ki ezek között. Megijedt ettől, mert a jelenvilág világhoz ragaszkodott. — Ez érdekes kifejezés, szó szerint fordítva azt jelenti, hogy jobban szerette a mostani korszellemet. Ott nem a világ szó van, a kozmosz, hanem az aión. Azt jelenti, hogy ennek a világkorszaknak a szellemét. És az agapé szó van: szerette a *korszellemet*. Jobban szerette a korszellemet, mint Krisztust. — Majd erre a 3. pontban visszatérünk.

Az ilyen Démás keresztyének nem züllenek el, nem süllyednek vissza durva bűnökbe, megmaradnak ők Krisztus-tisztelő embereknek, talán Biblia-olvasó embereknek is, talán még tesznek is valamit, ha az nem nagyon feltűnő, meg nem jár kockázattal a maguk gyülekezetében, de komoly áldozatra nem készek Krisztusért. Ha valamit vállalni kell, ha valamiről, ami nekik kedves volt, amit szerettek, le kell mondani Krisztusért, arra már nem... akkor csendesen eltűnnek. Nem tagadják meg, nem fordulnak szembe, de az egészségüket, a népszerűségüket, a szabadidejüket, a kényelmü-

ket, a pénzüket nem adják Krisztusnak. Elvileg mindent, mint a tekintetes karok és rendek Mária Terézia idejében: Vérünket és életünket a királynénak! De a lovainak zabot nem adunk.

Mindent Krisztusért, de ha a programomat meg kell változtatnom azért, mert feladattal bízott meg, akkor ez most nem illik bele. Ezt a múltkor mondta valaki. Valami szolgálatról volt szó. Szívesen vállalom, ha beillik a programomba. — Ez a Démás gondolkodás. Nem fordítok hátat Krisztusnak, de lemondani, áldozatot hozni, szégyent, gúnyt, hátratételt, kellemetlenséget vállalni, azt nem vagyok hajlandó érte.

Márpedig a Krisztus-követéssel ez vele jár. Sokáig fogok még emlékezni arra a kislányra, aki egyik nyáron a neszmélyi csendeshetünkön megtért, és a hét vége felé őszintén elmondta: ő most fél, hogy az osztályban elveszíti a népszerűségét. Kiderült, hogy ő volt ott a poéngyáros, neki voltak a legjobb ötletei abban, hogy kivel hogyan kell kiszúrni, mit kell tenni közösen stb. És felmérte, hogy ilyen elvekkkel, amit most már az ő számára kívánatosak és kötelezőek, nem maradhat a központban. Sőt esetleg ki is fogják közösíteni. Átmenetileg ki is közösítették, aztán Isten később megajándékozta őt egy másfajta tekintéllyel — tudniillik hozzá kezdtek menni bajaikkal az osztálytársak, és mások is. Miért? Mert megérzi a nem hívó ember is, hogy ebben van valami, ennek elmondom, mert ebből nem pletyka lesz, hanem ha nem is tud valami bölcsét mondani, mert ugyanolyan idős, mint én, úgy hallgatta meg, hogy ennek érdemes volt elmondani. Egyfajta lelkipogozóvá kezdett ott válni. A népszerűség kétségtelen odalett, és ezt vállalta.

Egy másik héten két fiú tért meg. Mind a ketten vitorláztak. Az egyik számára néhány hét múlva egyértelmű lett, hogy abba kell hagynia a vitorlázást. — Jó lenne, ha nem magyaráznánk félre ezeket dolgokat. Ez nem azt jelenti, hogy aki Jézus tanítványa lesz, annak tilos vitorlázni, de ő megértette, hogy így azt az új életet, amit elkezdett, nem tudja csinálni, mert minden hétvégén menni kell oda. Érdekes volt, amit mondott: elég sokba is kerül, és én nem tudom jó lelkiismerettel ezt a pénzt erre adni. Egyből meglátta, hogy hova kell máshova adni azt, s néhány hét alatt leszámolt vele. Búcsút mondott ott. Agitáltak stb. hajlíthatatlan volt — abbahagyta. A mai napig szépen növekszik a hitben, és rendkívül sok hasznos szolgálatot végez.

A másik a mai napig nem tudta abbahagyni. Látványosan csúszott vissza hitében. Erőlködött, de tavaly aztán mindent abba hagyott, ami a hittel kapcsolatos. Erőlködött, hogy mégis ifivezető lesz abban a gyülekezetben, ahova járt, semmi áldás nem volt rajta. Mert ő akart valamit, egy látszatot akart fenntartani, miközben minden hétvégét a Balatonon töltötte. Képtelen lett volna akármilyen szolgálatot is végezni. Mélyebben volt

a hiba: itt benn, nem dőlt el, hogy én Krisztusért mindent vállalok. Szeretne volna mindazt, amit megsejtett, hogy Krisztus jelenthet, de azért bármiről lemondani — legalább is erről, a kedvenc bálványról, azt nem.

Visszacsúszott, mint Démás. Ez menthetetlenül így van sajnós a gyülekezetünkben több tucat ember képe futott most át rajtam még otthon készülésközben, hogy milyen sok Démás-keresztyén van, akik elindulnak őszintén, és csinálják mindaddig, amíg az nem kerül semmibe. De amikor bármilyen árat kellene fizetni, azért, hogy Jézusnak engedelmes, használható szolgája legyek, azt már nem!

Ismerek egy asszonyt. Tanárnő volt. Mióta nyugdíjban van, az idős édesanyját ápolja. Megcsinál mindent, ami a dolga, de minden szabadidejét és minden erre félretehető pénzt arra fordítja, hogy olyan helyekre vigye az evangéliumot, ahova az nehezen jut el, vagy nem jut el. Vállal sok kényelmetlenséget, sok buta és bántó megjegyzést. Többféle betegség gyötri, és ennek ellenére úton van, ragyog és viszi az örömhírt. Senki sem fizeti meg, senki sem bízta meg vele. Ő ezt a küldetést kapta és ebben örömmel helytáll. — Ez az ellenkezője a Démás keresztyéneknek.

Nos, ennyit Démásról.

2. A második pontban szeretném azokat a legfontosabb igéket elmondani, amikben Jézus erre felkészít minket, hogy lássuk, hogy ez magától értetődő: a kereszt útját vállalja az, aki Jézus után jár. A Jn 16,33 azt mondja: „Ezen a világon nyomorúságotok lesz, de bízzatok: én legyőztem a világot.” — Ennek a mondatnak mind a két felét vegyük komolyan. Ez egy mondat. Aki csak az első felét hallja meg, az megrémül. Nem kell rémüldözni. Mi egy győzelmes seregbe léptünk, amikor Krisztus katonái lettünk. Viszont a katonának, amíg a parancs parancs, addig harcolnia kell. Ezzel azt mondja: tessék a harcot folytatni mindaddig, míg kell, abban a bizonyosságban, hogy a háború már eldőlt. Jézus a kereszten győzelmet aratott, és győzelmes hadvezér mellett harcolhatok. Persze, harc közben sebeket is kaphat az ember, de ez vele jár. Így kell vállalni a keresztyénséget.

Vagy a magvető példázatában, a Mt 13,20-ban azt mondja Jézus: „Akinél pedig sziklás talajra hullott mag, az hallja az igét, és azonnal örömmel fogadja, de nem gyökerezik meg benne, ezért csak ideig való... — mihelyt nyomorúság vagy üldözés támad az ige miatt, azonnal megbotránkozik.”

Hallja az igét — pl. egy konferencián —, örömmel fogadja, egyetért vele, de mihelyt valami kellemetlenség jár azért, hogy az ige szerint él, azonnal visszahúzódik. Azt már nem vállalja. — Ideig való hit — van ilyen a Bibliában. Isten őrizzen meg tőle bennünket!

Vagy a legismertebb ige, amit sokszor félreértene, amikor azt mondja Jézus: „Aki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel az ő ke-

resztjét minden nap, és úgy kövessen engem” (Lk 9,23). — A Krisztus keresztje a bibliában Krisztusért vállalt szenvedés. A kereszt az, ha Krisztusért szidtak meg, mondtak fel, vagy nevettek ki. Azt mondja Jézus: aki én utánam *akar* jönni... — nem kötelező. De ha akar, vegye fel az ő keresztjét minden nap. Legyen kész arra, hogy ha valami kényelmetlenséget kell vállalnia Krisztusért, azt vállalja. Mert az, hogy vállalja, önmagában is bizonyágtétel lehet. Amikor vállalta, mindig közelebb kerül Krisztushoz, aki értünk nem ilyen keresztet vállalt, hanem azt a keresztet, hogy a bűneinket magára vette.

Ennek a keresztthordozásnak mérhetetlenül sok haszna van a hívő számára. Ez tartja állandó edzésben. Ezáltal is tisztogatja őt a Mestere. Ezzel formálja alkalmas, használható eszközzé. Ezáltal fog világítani, Krisztust felragyogtatni, és csak így maradhat a Mester nyomdokában, mert Ő felvette a keresztet és vitte mindvégig, akkor legyenek kész felvenni én is minden nap.

A Lukács 14-ben van szó arról, ami Démászhoz nagyon kapcsolódik. Ahol Jézus háromszor egymás után mondja: aki *jobban szereti* apját, anyját, testvérét stb. mint engem, nem lehet az én tanítványom (Lk 14,25-27). Aki nem veszi fel az ő keresztjét, nem lehet az én tanítványom. Sok minden lehet: derék, jó, vallásos ember, kiváló családapa, családjánya — minden lehet, csak tanítvány nem. Még munkatárs is, de keresztvállalás nélkül Krisztus tanítványa nem lehet.

Nem akarom a többi igét sorolni, hanem az előbbiből ezt kiemelni: tagadja meg *magát* — itt tudniillik már nem arról van szó, hogy szakítsunk a bűnökkel, hanem arról van szó, hogy az egész bűnös természetünket legyünk készek ellenségnek tekinteni és megtagadni. Lásd Ruth magatartását, ahogy azt tegnap láttuk. Ő kész volt megtagadni az érzelmeit, az emlékeit, a kényelmét, a neveltetését — elköltözik az ellenséges nép körébe. Ehhez nekünk Jézus Krisztus sokkal több erőt ad, mint amihez Ruthnak önmagától ereje volt. Azzal a természettel, amivel a világra jöttünk, nem lehetünk Jézus tanítványai. Ez világos tanítás a Bibliában. Ha valaki a maga természetéhez ragaszkodik, akkor előbb-utóbb úgy jár, mint ez az autó. Ezért teszi ki most ezt a figyelmeztető táblát elénk a mi Urunk, hogy a félrecsúszástól megőrizzen, visszacsúszástól megőrizzen, hogy megmaradjunk azon az úton, amelyik célba visz minket.

Most már vagyunk annyira jóban, hogy olyan éles és személyes kérdéseket is feltegyek, amelyeket nekem tett fel Isten az ígén keresztül:

Mibe került neked eddig a kereszttyénséged? Mit fizettél érte? Mire vagy kész azért, hogy Jézus tanítványa legyél?

Zinzendorfról, az egyik német ébredés nagy alakjáról mondják, hogy az állította meg őt a maga nagyon világ szerinti útján, hogy egy tárlaton

látott egy hatalmas festményt Krisztus keresztre feszítéséről, és a festmény alján kis betűkkel ezt lehetett olvasni: Én ezt tettem érted. Te mit tettél értem? Ez mellbe vágta őt, és egy fordulat állt be az életében. Attól kezdve az egész életét, a teljes vagyonát (vagyonos grófi családból származott), minden idejét, minden tehetségét Krisztus szolgálatába állította, és nagyon megáldotta ezt Isten.

Ő ezt tette értünk. Mi mire vagyunk készek Őérte?

3. A harmadik pontban csak vázlatosan azt szeretném elsorolni, hogy ma, ezekben az években leginkább mit kínál nekünk a korszellem. Mik azok a jellemző kísértések, amelyek letéríthetnek az útról, amikbe sokszor észrevétlenül belecsúszhatunk?

Négy csoportját említem meg, mert szeretnék az idővel fegyelmezetten gazdálkodni.

Az első az a divatos élvezeti keresztyénség, ami ma nagy tömegeket hódít meg. Múltkor egy német hívő fiúval beszéltem, és arról volt szó, hogy kinek mit jelent a keresztyénsége, milyen volt azelőtt, milyen most. Azt mondta, hogy ő azt szereti a keresztyénségben, „was Spaß macht”, amit élvezni lehet. Kezdttem faggatni, hogy mi az, ami különösen élvezetes? Kiderült, hogy ijesztő volt számára mindaz, ami a Krisztus-követés valószínű tartalma. Vagy ismeretlen, vagy ijesztő. Ott állt előttem valaki, akiről biztosan tudtam, hogy ez nem Jézus tanítványa.

Kedves, lelkes fiatal, aki afféle keresztyén sport-klubot alakított ki maga körül ott a gyülekezetben, és örül a lelkész, hogy néhány fiatal eljön azért, hogy ússzanak, pingpongozzanak — de nem a Krisztus tanítványa. Mi az, hogy élvezem, hogy jó buli? Ami benne jó buli, az jöhet! Itt nem erről van szó. Itt Krisztusnak az élete ment arra, hogy nekünk megoldást adjon. És kicsiben a magunk módján, a mi életünknek is rá kell mennie erre, mint a földre esett gabonamagnak, hogy gyümölcsöt teremjen.

Ez nem tragédia. Aki ezt csinálja, az tudja, hogy micsoda öröm. Ez igazi örömet ad minden helyzetben. De nem élvezeti keresztyénséget kínál nekünk Jézus. Az egész rajongó mozgalomnak, az ú.n. karizmatikus gyülekezeteknek az egyik jellemző tévedése ez. A siker-keresztyénség: Ha hívő leszel, gazdag leszel, egészséges leszel, mert nem lehetsz beteg. Sikeres ember leszel. — Hol van erről szó a Bibliában?

Óvakodni kell tehát ettől. Ne ejtsen ez meg minket. Legfőképpen az ne ejtsen meg, amikor valaki azt várja, hogy csak arról legyen szó, hogy Isten szeret minket, de semmi elkötelezettségről ne legyen szó. Ma *elkötelezett* hívőkben van nagy hiány.

A másik csoportja a világ ajánlatának az ezotéria. Az a sok okkult, ördögi kínálat, ami ömlik ránk reggeltől-estig a rádióból, a TV-ből, újságokból, könyvek sokaságából, ismerősökből, a kollegáktól, tanfolyamokról, stb.

Minden tele van ezzel. Sokan nem veszik észre, hogy milyen félrecsúszásokhoz vezethet ez.

Azt kérdezem: miért gondolkoznak sokan úgy ezekről a kérdésekről, mintha a Biblia nem beszélne róluk? Az is Isten ígéje, amikor minket ezektől határozottan óv. Az is Isten tévedhetetlen kijelentése, amikor azt mondja, hogy a kettő együtt nem megy. Vagy Krisztus elkötelezett tanítványa valaki, vagy pedig szórakozik antropozófiával, theozófiával, elkészítetteti a horoszkópját, adott esetben jóslatot magának. Egy kis szerencsejáték nem árt meg a hitének, ő attól a Jóistent még szereti. Kíváncsiságból megnézi, hogy megmozdult-e az asztal. Nem hisz ő az egészben, nem veszi komolyan. És mindazokat, amikről a Biblia világosan beszél, szórakozásból csinálja. Amikor hall arról, hogy az életveszélyes, akkor azt mondja: jó, abahagyom — s azt hiszi, hogy ezzel el van intézve.

Ezek nem évülnek el, az a fertőzés ott marad a szívében egészen addig, amíg onnan azt ki nem operáltatja, ki nem kezelteti magát. Amíg azt egy határozott imádságban Isten előtt bűnnek nem vallja, meg nem tagadja, és Krisztus uralma alá nem helyezi az életét. Addig nem szabad. És hogy nem szabad, ez sokféle formában visszatér. Lesznek látomásai, és az lesz kijelentés-forrássá, és nem a Szentírás egyedül.

Ezt kínálja a világ, és aki a jelenvaló korszellemhez ragaszkodik, és elhiszi ezt a hazugságot, hogy ez tudomány, az észre sem veszi, hogy lecsúszott az útról, vagy emiatt nem tud rálépni az útra. Hányszor tapasztalom: nem tudnak megtérni ilyen emberek. Meg van kötve keze-lába, hogy tudna rálépni egy útra, és elindulni rajta? Gúzsba kötve nem lehet táncolni. Szabadulásra van szüksége. Sokkal éberebbnek, kritikusabbnak, határozottabbnak kell lennünk ezen a téren.

Egyébként a mai igében, az 1Sámuel 6-ban is olyan szembetűnő, hogy a pogányság veleje ez. Isten népe nem lehet Isten népe meg pogány is. – Vagy-vagy.

A harmadik, ami jellemző ma, az ú.n. kultúr-keresztyénség, amikor baráti körökben, közösségekben, főleg férfiak és magukat okosnak tartó nők összejönnek és egyre több *ismeretre* tesznek szert. Így alakulnak ki a vízfejű keresztyének. Hatalmas nagy fej, elcsökevényesedett kezek-lábak. Semmit sem tesznek Isten országáért, a gyülekezetekben használhatatlank. Képtelen valakit megvigasztalni, nincs is ideje rá, s nincs mondani-
valója.

A múltkor végre őszinte lett egy ilyen mindent tudó, vízfejű keresztyén, aki mindenáron kórházgondozó akart lenni, és el is kezdte, és áldom Istent, hogy adott bátorságot neki, hogy őszinte legyen. Férfi létére sírva mondta el, hogy ő többet oda nem megy. Vagy neki kell megváltoznia, mert az valami rettenetes, hogy ott ül egy betegagy szélén és nem tud mit mon-

dani. Ez tényleg rettenetes, ezt én is kipróbáltam. Viszont Isten újjászülett gyermekei tudják, hogy mond egy-két mondatot, ami talán neki is új, őt is megerősíti, és egyszerre felszáradnak a könnyek és elmosolyodik a kétségbe esett beteg. Nem ő vigasztalt, hanem az Istennek benne levő Szentlelke.

Lényeg, hogy ezek az emberek azok, akikről Pál azt írja: megvan náluk a kegyesség *látszata*, de annak az erejét nem ismerik. Sok mindennek a látszata megvan, de nincs evangéliumi mondanivalójuk, nem tudnak imádkozni, nem tudnak másokért közbenjárni, Istent dicsőíteni, nincs igeértésük, nem értik a Bibliát, nincs bűnlátásuk, nem látják a maguk bűneit, legfeljebb a másikat. Veszedelmes dolog ez, mert ügyesen álcázza magát. Az ifjúsági óráinkon ezek az emberek csinálják a legtöbb kárt. Megtanulják a szöveget, vallásosan beszélnek, de jobb lenne, ha nem beszélnének, mert félreviszik a lényegtől mindig a beszélgetést. Mindig önmagukat állítják középpontba, és csak horizontálisan, vízszintesen tudnak mozogni, ismeretlen nekik a vertikális, az élő Istennel való közösség és a közvetítés: Isten igéjét az embereknek és az emberek nyomorúságát Istennek.

A negyedik csoportról röviden azt szeretném megemlíteni, ami most a legújabb a korszellemben és megint nagyon megtévesztő: az a hamis nagy összeölelkezés, amiből hiányzik a Krisztus-keresztje, meg az is, hogy mi vállaljunk keresztet. Hamis ökumené. Hogy „hiszem mi mindnyájan egyek vagyunk”. De milyen szempontból? Akik a Krisztusban újjászülettek, azok biztos, hogy egyek, mert a Krisztus-testének a tagjai. De ezek nem egyek lelkileg azokkal, akik nem születtek újjá. Szeretik őket, boldogan élnek és dolgoznak együtt, de a lelki egység nincs meg. A New-Age-nek pontosan ez a célja, hogy összeválogatunk egy tetszés szerinti új vallást, amelyik majd az egész emberiséget egy nagy családdá teszi. Amelyikben minden elfogadható mindenkinek...

Abban, amit Krisztus hozott nekünk sok dolgot nem fogadtak el, és ma sem fogadnak el. A lényeg ellen tiltakozunk, a Ő keresztje ellen tiltakozunk leginkább.

A múlt héten nagy örömmel közölték még a politikai napilapok is, hogy 310 év után először Eger utcáin újra imára hívta a minaretből az imám, a mohamedán pap, a hívőket. És egy ökumenikus tábor keretében mohamedánok, zsidók és különböző keresztény felekezetek képviselői együtt imádkoztak az utcán.

Ez az ökumené? Kihez imádkoznak? A muszlimok, az Ábrahám, Izsák és Jákób Istenéhez, Jézus Krisztus Atyjához imádkoznak? Nem! Akkor hogyan tudunk együtt imádkozni? Az lehet, hogy egyidejűleg mondjuk a magunkét. Nagyon megejtő, nagyon hazug koncepció ez, messze távol áll a

VESZÉLYEK

Bibliától, és ha nem akarunk a vízbe csúszni, hanem meg akarunk maradni az úton, egyebek közt erre is figyelniünk kell.

Minden olyan törekvésnek, ami minket el akar téríteni az igaz útról és az igaz céltól, az a jellemzője, hogy hiányzik belőle a keresztség. Krisztus keresztség is, tehát az, hogy mi egyedül az Ő áldozatáért kaphatunk üdvösséget — meg az a keresztség is hiányzik belőle, amit nekünk Ő érte lehet és kell vállalniunk. Vegye fel az ő keresztségét naponként... Aki ez ellen tiltakozik, ott belül a szívében, az előbb-utóbb Démás sorsára juthat. Lecsúszik az útról.

Hogyan lehet megszabadulni ezekből, hogyan maradhatunk meg száz veszély közt is a Krisztus útján? Úgy, ha Őhöz ragaszkodunk. Ha nekünk ma is bizonyos, meg holnap is bizonyos, holnapután is, akárki akármit mond, hogy amit Ő mondott, az az igaz. Ő azt mondta egyebek közt: Én vagyok az út! Nem az egyik út — az egyetlen út, aki Istenhez vezet. Én vagyok az út, az igazság és nem az egyik, és az élet. És senki sem mehet az Atyához, csakis én általam. Ha ez mélyen a szívünkbe vésődik, és áthatja az egész gondolkozásunkat, akkor viszont jöhet akármilyen veszély, megmaradhatunk az úton, és célba érkezhetünk.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, köszönjük a figyelmeztető táblákat. Köszönjük, hogy mindenre gondja van a te igédnek. Köszönjük, hogy megtudhatjuk belőle, milyen veszélyek leselkednek ránk. Köszönjük, hogy nem kell most kétségbe esnünk, hogy jaj, melyiknek esünk áldozatul, mert nem egyedül kell végigmennünk ezen az úton.

Áldunk azért, hogy te hívtál el, te kísérsz végig, te jársz előttünk.

Könyörülj rajtunk, hogy ne maradjunk le mögötted. Szeretnénk hűségesen ragaszkodni hozzád. Segíts a lábnyomodba lépni. Mutasd meg nekünk most, hogy mely veszélyek hatnak ránk a legerősebb szívóerővel, és ott erősítsd meg bennünk az ellenállást.

Add, hogy tudatosan kitegyünk magunkat a te szereteted vonzásának, hogy megmaradjunk a te erőteredben, és így célba érjünk, sőt másokat is oda tudjunk segíteni.

Ámen.